Вдова Марта давно хора, хоче вмирати, бо закликала до себе свої дві сестри і приятельки. Гості посідали на лаву коло постелі і під вікнами, а Марта з подушок каже:

— Не набула-м си на цім світі, не натішила-м си, а нагрішила-м... Дохтор каже, що кожда моя година дарована, та тому вібачєйте, що-м вас закликала від роботи.

Відкинула від рота жмут сивого волосся, роззявила білі губи, аби надихатися.

— Смерть, сестри, болюча, а моя смерть проклєта буде навіки межи людьми. Гріх маємо такий, що ні мій чоловік не годен був вітримати, ані я, жилава баба, не година-м го донести до краю...

Роззявила рот і пальцями хльопала з миски води в нього, аби могти своє сказати.

— Знаєте, що-м кликала ксьондза вже кілька раз, аби сповідатиси, та й сповідала-м си, але правди-м не сказала, відай, тому, що шелестить на нім риза, або тому, що дуже дивитьси в очі, або тому, що язик не повертаєси... Сказати другому свій гріх, людський гріх, такий гріх, що всі люди ним грішні, але аби мій сказати, то треба зуби розважити червоними кліщами, аби палахкотіли, як ладан на різдво...

Її сестра, Марія, підоймила голову з подушок та заспокоювала, приятельки поспирали руки на коліна і пігнулися.

— То вже вам буду сповідатиси, бо видите, яка-м суха, то в найбільше деревище не влізуси, і таке гірке тіло земля не година пролигнути... Хлоп все від баби слабший, бо мій чоловік лиш рік вітримав, а я вже роки. Ми мали спільний гріх, та він по році лишив мене

саму, аби-м го двигала без нєго, а то й моя пайка така тєжка, що залізо під нев пішло би в порох...

— Ми обоє спалили село, знаєте. В саме полуднє пішло кровйов попід небо, кров заслонила ясне сонце. Нашої хати якось не доцєгнуло. Він, аби не кричіти, сипав порох у рот з землі, але зойк з серця роздував порох з рота, то він сів коло коновки з водов та й тримав заєдно повний рот води, а потім викидало з него воду, а він знов пив, аби не кричіти... Село курилоси, почорніло, чорні люди голосили, а він сидів коло води добу, чорний, мокрий, склонивси та й заснув в болоті. Хотіла-м го стє-гнути на сухе, та як ні вдарив коновков, той я лєгла в болото коло него, так си належало.

Всі жінки посхоплювалися з лав, гляділи на Марту здурілими очима, стояли, як з дуба витесані. Сестра не втримала голови, пустила. А хора носила долонею воду з миски в рот та не доносила. Розливала по пазухах.

— То ви лиш від цеї мови ніби дураете, що-сте тверді мужики, а як таку сповідь перед чужим ксьондзом тримати... А хоть би-сте про мене і зараз всіма дорогами по селу порозбігалиси, то я вже не боюси, а хоть дзвоніть на ґвалт в дзвони, то я також не боюси, хоть ні тєгніть всіма дорогами по грудді та закопайте розтрєсені кісточки по нечистих місцях селом, то вже я легшу муку буду мати, як тепер. Цеє? гріх я вже двигати не годна... Маріє, душуси, підопри голову, най докінчу сповідь, чи пече ца голова, як смола в руки.

Жінки мовчали. Від цієї тиші оглух би навіки дзвін.

— А зайшло з цего. Як прийшли до села вже по войні, то повісили чоловічого брата, що десь був довго на Україні. Ми його відрубали з чоловіком, та привезли в рантухах додому, та спорєдили парубка, як паву, але язик не годні були заправити в рот. А мій дурний вхопив ніж та хотів відрубати. Добре, що-м руков сперла, розрубав аж по кістку, а як

закривала-м лице його братові червонов платинов та моя кров закровавила платину, то дала-м другу. Ви знаєте, що мій чоловік від похорону замовк, не сказав відтогди ані одного слова, ходив селами та розшукував братніх товаришів з тої войни, а потім тоті товариші приходили до нас та гостилиси. То якісь такі люди, що револьверами грають до данцу, що в кожді кишені мають бомби, що якісь блискучі ножі ховають помежи ребра,— таких ніхто не видів. Кажуть, що нагнали нас з нашої землі, що будем міститиси на смерть, а житє наше фурєти будем ворогові під ноги, як вошиву сорочку на войні... Та тут і нахвалили, аби спалити двір. Та й підпалили з моїм чоловіком. Та панові нічо, а половина села розсипаласи на сажу.

Марта простягнулася і заперла очі, жінки приступили до постелі, обливали водою, та вода спливала з лиця, як з каменя. Марія здоймила з сволока жовту свічку, і всі шукали сірників, а як засвітили, то поклали до Мартиних рук, і вона ожила.

— Я ще не вмерла, але зараз буду вмирати. Коби вмерло зо мнов і сумлінє моє. Це бог добре вчинив, що сумлінє не говорить голосно. Най си сховають товариші мого чоловіка з бомбами і револьверами. О, то як сумлінє заговорить, то такі слова палючі в кожді жилці, що ті слова скалу розсиплють на дрібен порох. Найстрашніше то слово від сумління. Я тих слів ніколи не знала, ніколи-м,не чула. Відки вони си в мені взєли, це лиш бог міг пустити своїми руками у мене. Блискавка по небі не така страшна. То слово, то проклін, який задушить всьо, що на землі жиє...

— Марійко, буду вмирати. Кажи людем, най собі розберуть мій маєток і мого чоловіка. Я їм нічо поповнити не година, а насподі в скрині є карточка від товариша мого чоловіка. Десь з далеких країв пише, що прийде до нас двоїх уже волних. Там є знак до него. Напиши йому, що такого, як ми наробили, ніхто не здержить на собі, що-м від того повмирали... Тепер давай свічку, я вже не ожию.